

ZÁPISNÍK

Hospoda, knihy, radost, vlast

Jako od toho, kdo před pár lety zpovídal pro knižní interview nakladatele Viktora Stoilova a jeho redaktora Jana Šulce, kteří vybudovali nakladatelství Torst, by bylo poněkud nefér, kdybych recenzoval nyní vydaný „konkurenční“ svazek Přece tady nebudeme sedět nasucho. Povídají si v něm o životě a práci spisovatel a redaktor Petr Placák s nakladatelem Ladislavem Horáčkem, zakladatelem a majitelem nakladatelství Paseka. Této firmě je už pětadvacet let a pod její hlavičkou tento dialog vyšel, takže běží o samožerbach, jak kdysi tehle druh publikace pojmenovali manželé Škvorečtí. Příčiním zde tedy několik stručných osobních poznámek k onomu interview, v němž Placák samozřejmě byl tazatelem a Horáček odpovídajícím.

Řeč oba pánové vedou uvolněně, s výrazy často nespisovnými, se zachováním mluvního charakteru nedlouhých, mnohdy aforisticky pádných replik; však také podstatná část dialogu skoro jistě vznikla v hospodě, neboť restaurační podniky byly Horáčkovy opravdové „mají univerzity“, nikoliv filozofická fakulta, kde prožil společenský a politický zlom na přelomu 60. a 70. a dostudoval ji se značným sebezapřením. Rozhovor to není vypilovaný, nýbrž spontánní, radostný, dosti nediplomatický, dokončený letos 17. listopadu, asi rychle vržený na papír.

Z dikce tvořivě plkavé, hovorové postupně vystupuje a tvaruje se obraz jednoho pozoruhodného osudu člověka, který se za normalizace pohyboval v takzvané šedé zóně a po převratu patřil k prvním kulturním podnikatelům v zemi. „Před“ i „po“ zažíval četná malá i větší dobrodružství, vždy něčím příznačná pro svoji dobu. Tak třeba do chalupy v Kersku, která patřila jeho otci, lezli tajně tajní, protože syn Ladislav se kamarádil s politicky podezřelým Janem Frolíkem; při svých exkurzích estébáci ukradli třeba staříčkový gramofon a desky. Nebo se v divokých devadesátých letech Paseka – Horáček setkal tváří v tvář s novým majitelem tiskárny, již (ne vlastní vinou) dlužil peníze, totiž jistému Radovanu Krejčířovi a jeho „asistentům“. Nebyla to, dle popisu, úplně příjemná schůzka. Vůbec potenciál přímo studijní mají pasáže, v nichž nakladatel vzpomíná, jak a komu naletěl, co ho důvěra v některé své známé stála peněz a jakými způsoby se z finančních malérů dostával ven. Riskantní existence.

A pozor! – ta kniha je rovněž zpovědí vlastence, který nesnáší jakýkoliv nacionalismus, ale chce trvale přispívat k tomu, aby si národ udržel kulturní a duchovní páteř a věděl, co leží v jádru jeho existence. Proto byla v hospodě zrozena a po patnácti letech úmorné snahy dotažena pasekovská edice Velkých dějin zemí Koruny české.

Pro toho, kdo má rád knihy a chce se dozvědět, jak se v uplynulém čtvrtstoletí pracovalo v jednom z nejpozoruhodnějších nakladatelství v této zemi, je svazek Přece tady nebudeme sedět nasucho přímo doporučenou četbou!

V divokých devadesátých letech se Paseka – Horáček setkal tváří v tvář novému majiteli tiskárny, již (ne vlastní vinou) dlužil peníze, totiž jistému Radovanu Krejčířovi a jeho „asistentům“. Nebyla to, dle popisu, úplně příjemná schůzka.

Foto popis|

O autorovi| JOSEF CHUCHMA, e-mail: josef.chuchma@lidovky.cz vedoucí Orientace LN